

[Statsministeren.]

ring. Når det specielt er den svenske regering, er det, fordi sagen i øjeblikket drøftes i den svenske rigsdag. Der har her været antydet visse muligheder for løsninger, som vi altså vil vende tilbage til i en forhandling på nordisk plan.

Jeg har også fået at vide, at de fire nordiske landes parlamentarikere på den interparlamentariske konference i Helsingfors i et telegram til altingets formand for det første har udtrykt medfølelse, men også har givet et løfte om, at de nordiske parlamentarikere ville støtte en hjælpeaktion over for Island. Der er grund til at tro, at der er meget stor forståelse for denne sag og meget stor villighed til at hjælpe økonomisk, og jeg tror, det vil blive løst på nordisk basis.

Poul Hartling: Jeg takker statsministeren for svaret. Det var jo positivt og klart positivt. Det var måske ikke så forfærdelig konkret, hvis man kunne gå det efter i sømme, men jeg forstår, at man er ved at komme i gang og oven i købet i dag har været i kontakt med Sveriges regering. Det er en rigtig ting at komme i gang med, vil jeg gerne understrege, og det er jo ikke noget nyt, at statsministre rækker hånd til støttearbejde og opfordrer befolkningen til at give et bidrag. Her er en situation, hvor det er påkrævet. Her er en katastrofe, som har ramt en nær og kær nabo. Her er en opgave, som vi må være med til at løse.

Jeg forstod, at statsministeren også lagde vægt på, at parlamentarikerne i Helsingfors, hvoraf vi har 4 repræsentanter her fra folketinget, havde sagt, at de var parate til at støtte en hjælpeaktion. Det er naturligvis vigtigt, men nu ved regeringen altså også, at den her i salen — det kan den bl. a. vide ud fra mine udtalelser — ikke vil savne politisk dækning, og det er slet ikke uden interesse for en regering at vide, at den har politisk dækning for sine sager.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Nathalie Lind* til indenrigsministeren:

„Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre, at læger kan få den uddannelse, der er lovens forudsætning for, at de kan gå ud i almen praksis?“

(Spm. nr. 106).

Skriftlig begrundelse.

Den 16. november 1971 fremsatte jeg som ordfører for mit parti et forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et institut for almen medicin. Baggrunden herfor var ønsket om at skabe en øget tilgang til almen praksis, hvortil nettotilgangen i de foregående 10 år kun havde været på 14 praktiserende læger.

Forslaget mødte bred forståelse her i tinget, og i en beretning afgivet af et enigt folketingsudvalg den 30. maj 1972 udtaltes det, at institut for almen medicin er forudsætningen for, at de forventninger, folketinget stiller til ikrafttræden af loven om offentlig sygesikring, kan opfyldes.

En ny lærestol i almen medicin er nu som følge af dette initiativ blevet opslået til besættelse snarest, men desværre viser det sig, at der er andre og fuldt så stærke hindringer for tilgangen til almen praksis.

Et af socialministeriet i september 1971 nedsat udvalg, Wechselmann-udvalget, har i december 1972 afgivet en betænkning, der endnu ikke er kommet folketinget i hænde, men af dagspressen fremgår, at man her har beregnet, at det i de kommende år vil være nødvendigt at udvide antallet af praktiserende læger fra 2.000 til 3.500. Ifølge lægeloven er det en betingelse for at virke som praktiserende læge, at pågældende inden for en række specialer har gennemgået en klinisk uddannelse på 24 måneder. Ved oprettelse af såkaldte rotationsstillinger, hvor hospitaler arrangerer en rotation mellem de relevante afdelinger, skulle der være mulighed for at afvikle den 24 måneders uddannelse fortløbende inden for et rimeligt tidsrum. I dag findes imidlertid kun 50 rotationsstillinger, følgelig vil det på denne måde tage ca. 30 år at få den fornødne forøgelse af antallet af praktiserende læger.

Derfor vil jeg spørge ministeren, hvilke initiativer han vil tage for at øge mulighederne for at forøge antallet af praktiserende læger. Trods såvel folketingets som befolkningens interesse i en positiv løsning af dette spørgsmål er den kliniske uddannelse i dens nuværende form en flaskehals, som stopper al udvikling på området, og som forhindrer den rette løsning af de sundhedsmæssige, økonomiske og social-medicinske problemer, vi alle ved trænger sig på.